

Płock, dnia 16 września 2020 r.

Nr KO – 631/4105/36/20

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2020, poz. 256 ze zm.), art. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 570), w zw. z art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U. z 2020r., poz. 283) w związku z § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tj. Dz. U. z 2016r., poz. 71),

po rozpoznaniu

odwołania wniesionego przez Michała Rzeszotarskiego od decyzji Wójta Gminy Rościszewo Nr RRGKB.6220.9.2017 z dnia 25 czerwca 2020r. w przedmiocie odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na „Budowie 2 chlewni rusztowych o liczbie stanowisk 1950 szt. wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą w miejscowości Nowe Rościszewo, gm. Rościszewo na terenie działki nr 24/4”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku

o r z e k a

**uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.**

UZASADNIENIE

Wskazaną decyzją Nr RRGKB.6220.9.2017 z dnia 25 czerwca 2020 r. Wójt Gminy Rościszewo odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizację przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko polegającego na „Budowie 2 chlewni rusztowych o liczbie stanowisk 1950 szt. wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą w miejscowości Nowe Rościszewo, gm. Rościszewo na terenie działki nr 24/4”

W uzasadnieniu swojej decyzji organ I instancji chronologicznie opisał przebieg toczącego się w sprawie postępowania. Wskazał, że dokonał weryfikacji raportu wykonanego przez mgr. inż. Andrzeja Kopra, w którym stwierdzono że przeprowadzona ocena oddziaływania planowanego przedsięwzięcia wykazała, że nie będzie ono źródłem uciążliwym w sposób ponadnormatywny dla żadnego z ocenianych komponentów środowiska a uciążliwe oddziaływanie projektowanej inwestycji zamyka się w granicach inwestowanej działki, dla której Inwestor dysponuje prawem własności. Wykonane obliczenia stężeń emitowanych substancji w powietrzu wykazują, że w wyniku eksploatacji instalacji (po zrealizowaniu planowanej inwestycji) nie występują i nie są prognozowane przekroczenia obowiązujących wartości odniesienia w powietrzu lub wartości dopuszczalne w żadnym punkcie. W ocenie organu I instancji brak sprecyzowanych kryteriów dotyczących stopnia ogólnej uciążliwości

zapachowej instalacji nie może uzasadnić odstępiania w raporcie od jednoznacznej oceny tej uciążliwości. Zasada przezorności uregulowana w art. 6 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 roku Prawo ochrony środowiska (tekst jedn. Dz. U. z 2016r. poz. 672), zgodnie z którą kto podejmuje działalność której negatywne oddziaływanie na środowisko nie jest jeszcze w pełni rozpoznane, jest obowiązany, kierując się przezornością, podjąć wszelkie możliwe środki zapobiegawcze, obliuguje w pierwszej kolejności autora raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, w przypadku, gdy dany rodzaj zagrożenia związanego z realizacją przedsięwzięcia jest trudny do określenia i przewidzenia, do sporządzenia takiej oceny. Dalej organ I instancji stwierdził, iż wobec braku ustawy odorowej w sporządzonym raporcie podano jedynie przybliżone i szacunkowe dane oddziaływania substancji zapachowych na powietrze w rejonie lokalizacji budynku inwentarskiego. Inwestor nie jest zatem w stanie wykluczyć z całą pewnością oddziaływania odorów na środowisko. Kolejnym argumentem z wydaniem decyzji odmownej było wskazanie, iż co prawda raport pod względem formalnym zawiera wszystkie niezbędne elementy, jednak nie czyni zadość wymaganiom ustawowym z art. 66 ust. 1 ustawy ooś. Zgodnie bowiem z art. 66 ust. 1 pkt 3b raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać informację na temat powiązań z innymi przedsięwzięciami, w szczególności kumulowania się oddziaływań realizowanych, zrealizowanych lub planowanych, dla których wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływanie mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływanie mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem. Wskazano, iż raport w przedmiotowej sprawie zawiera informacje, iż na terenie, na którym planuje się realizację planowanego przedsięwzięcia oraz w jego obszarze oddziaływania mogą się kumulować z oddziaływaniem planowanego przedsięwzięcia oraz że planowana chlewnia znajduje się również w obszarze oddziaływania tych innych instalacji inwentarskich. Chodzi o działki:

- a) dz. nr ew. 24/2, obręb Nowe Rościszewo na której znajduje się chlewnia o obsadzie 1250 szt. trzody chlewnej;
- b) dz. nr ew. 24/1, obręb Nowe Rościszewo na której znajduje się chlewnia o obsadzie 700 szt. tuczników;
- c) dz. nr ew. 25/6, obręb Nowe Rościszewo na której znajduje się chlewnia o obsadzie 2000 szt. tuczników;
- d) dz. nr ew. 22/3, obręb Nowe Rościszewo na której znajdują się 2 kurniki o łącznej obsadzie 40000 szt. brojlerów oraz chlewnia o obsadzie 950 szt. tuczników;
- e) dz. nr ew. 24/3 na której planowana jest budowa chlewni o obsadzie 1950 szt.;
- f) dz. nr ew. 25/4 na której planowana jest budowa chlewni o obsadzie 1950 szt.

Podniesiono, iż wszystkie wymienione wyżej wybudowane oraz planowane do budowy budynki inwentarskie zostały wzięte pod uwagę w obliczeniach skumulowanego rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń. Autor raportu na podstawie uzyskanych wyników, stwierdził, że oceniane przedsięwzięcie budowy chlewni do tuczu świń w systemie bezściółkowym, w skumulowanym oddziaływaniu z innymi obiektami inwentarskimi znajdującymi się w sąsiedztwie, nie będzie oddziaływać ponadnormatywnie na powietrze poza terenem fermy w zakresie emisji zanieczyszczeń pyłowo-gazowych.

Uwzględniając jednak zasady doświadczenia życiowego, w ocenie organu I instancji, nie można skutecznie zaprzeczyć, że tak duże skupisko obiektów inwentarskich w tak niedużych odległościach faktycznie nie wywoływały uciążliwości odorowych, zwłaszcza, że wszystkie te inwestycje określone zostały jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. Dalej wskazano, iż co prawda, zgodnie z raportem to konkretne przedsięwzięcie nie powinno być uciążliwe zapachowo dla otoczenia, ale kumulacja tak dużej ilości budynków inwentarskich przeznaczonych dla chowu bądź hodowli zwierząt może te standardy znacznie przekroczyć.

Co istotne, w uzasadnieniu decyzji wskazano, iż autor raportu całkowicie pominął, dokonując oceny kumulowania się oddziaływania planowanego przedsięwzięcia z oddziaływaniami innych zrealizowanych przedsięwzięć, budynki inwentarskie znajdujące się na działkach nr ew. 217 i 218/1, obręb Lipniki. Na ww. działkach, w odległości ok. 600 m na północ od działki, na której planowane jest przedmiotowe przedsięwzięcie, znajduje się kompleks 6 chlewni o łącznej obsadzie 4511 szt. loch i 21510 szt. prosiąt (decyzja Wójta Gminy Rościszewo o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 23 października 2013 r. znak: RRGKB.6220.9.2013 oraz decyzja Wójta Gminy Rościszewo o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 14 października 2016 r. znak: RRGKB.6220.6.2016 zmieniająca ostateczną decyzję Wójta Gminy Rościszewo o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 23 października 2013 r. znak: RRGKB.6220.9.2013). Fakt oddalenia działki inwestora o nr ew. 24/4, obręb Nowe Rościszewo o ~ 600 m, na której planowana jest budowa chlewni nie może być uznany jako wyłączający konieczność dokonania analizy w zakresie skumulowanego oddziaływania, a wręcz przeciwnie analiza dla rzetelności raportu o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko powinna zostać wykonana celem ewentualnego zaprzeczenia możliwości występowania skumulowanych oddziaływań na środowisko. Dalej organ I instancji stwierdził, iż jest to o tyle istotne, ponieważ region, w którym planowane jest przedsięwzięcie należy do obszarów o znacznym „nasyceń” inwestycjami inwentarskimi. Reasumując, w ocenie organu, raport, który pomija sąsiedztwo tak dużej inwestycji nie może być uznany za kompletny i stanowić podstawę do wydania decyzji środowiskowej. Jednocześnie organ I instancji, zauważył, iż wezwał Inwestora do uzupełnienia raportu o kompleksowe ustalenia dotyczące oddziaływania odorowego planowanego przedsięwzięcia na środowisko (w szczególności na ludzi), jak również określenie sposobów eliminacji lub ograniczenia szkodliwego oddziaływania odorów, gdzie również pominięto występowanie kompleksu chlewni na działkach o nr ew. 217 i 218/1 w miejscowości Lipniki, gmina Rościszewo. W konsekwencji zdaniem organu I instancji, w praktyce właściwym zastosowaniem zasady przezorności powinna być odmowa wyrażenia zgody na realizację działań, których skutki są niepewne, niejasne, wątpliwe czy nawet ryzykowne. Takie wątpliwości należy rozstrzygać zawsze na korzyść środowiska.

W decyzji wskazano jednocześnie, iż usytuowanie nowej inwestycji w bliskiej odległości od zabudowań mieszkalnych (~100 m) będzie bardzo dużym obciążeniem odorogennym, co również stanowi przesłankę do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia.

W decyzji powołano się również na projekcie ustawy o minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej z marca 2019 r.

Jako przyczynę wydania decyzji odmownej organ I instancji podał również braki raportu w zakresie wariantowania. Otóż w uzasadnieniu stwierdzono, iż warianty przedstawione w raporcie o oddziaływaniu inwentarskich planowanego przedsięwzięcia na środowisko nie spełniają wymogów określonych w art. 66 ust. 1 pkt 5 i 6 ustawy o oś. Przedstawiony w raporcie wariant proponowany przez wnioskodawcę oraz racjonalny wariant alternatywny są do siebie zbliżone.

Dla tut. organu alternatywa w zmianie chowu z bezściółkowego na chów ściółkowy jest pozorna. Z technicznego punktu widzenia wariant alternatywny zawiera identyczną koncepcję co wariant inwestorski.

Organ powołał się również na negatywną opinię Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Sierpcu.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył Michał Rzeszotarski reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji i rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy co do istoty. Zaskarżonej decyzji inwestor zarzucił:

- 1) naruszenie art. 6 k.p.a. poprzez wydanie zaskarżonej decyzji na podstawie przesłanek pozaprawnych;
- 2) naruszenie art. 7 k.p.a., poprzez zaniechanie podjęcia czynności niezbędnych do załatwienia sprawy;
- 3) naruszenie art. 80 k.p.a., poprzez dopuszczenie się przez organ 1 instancji błędnej i dowolnej oceny dowodów, wykraczającej poza zakres przyznanej organowi swobody;
- 4) naruszenie art. 77 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (zwanej w dalszej części „uioś”), poprzez wydanie decyzji z pominięciem istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy dowodów, w szczególności z pominięciem postanowień Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie (zwanego w dalszej części „RDOŚ”), m.in. z pominięciem postanowienia RDOŚ z dnia 28 kwietnia 2020 r., WOOS- I.4221.25.2020.AGO.3, oraz z pominięciem ustaleń zawartych w przedłożonym przez Inwestora raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (zwanym w dalszej części „raportem ooś”);
- 5) naruszenie art. 66 ust. 1 pkt 5) i 6) uioś, poprzez jego błędną wykładnię, co przyczyniło się do bezpodstawnego uznania, że załączony do wniosku o wydanie decyzji raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko nie spełnia wymogów w zakresie konieczności wskazania racjonalnego wariantu alternatywnego;
- 6) naruszenie art. 66 ust. 1 pkt 3b) uioś, poprzez jego błędną wykładnię skutkującą przyjęciem, że przedłożony w niniejszej sprawie raport ooś nie czyni zadość wymaganiom ustawowym w zakresie konieczności wskazania informacji na temat możliwego kumulowania się oddziaływań planowanego przedsięwzięcia z innymi przedsięwzięciami, podczas gdy w treści (złożonego do akt sprawy raportu ooś - w szczególności w treści uzupełnienia do tegoż raportu z dnia 15 września 2017 r. - w sposób jasny, precyzyjny i należyty poddano analizie powyższą kwestię;
- 7) naruszenie art. 71 ust. 1 uioś, poprzez bezpodstawne uznanie, że w przedmiotowej sprawie nie zachodzą przesłanki umożliwiające wydanie decyzji pozytywnej, uwzględniającej wniosek Skarżącego;
- 8) naruszenie art. 191 TFUE poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji tego niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na rzekome występowanie niepewności, co do możliwego oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko, zasadne jest założenie - w oparciu o zasadę przezorności - „pewności” wystąpienia negatywnego oddziaływania na środowisko.

Odwołujący podkreślił, że organ nie może powoływać się na pozaustawowe przesłanki odmowy wydania decyzji i w istocie przeciwstawiać treść raportu przedłożonego do akt zasadą „przezorności”. Jednocześnie w ocenie Odwołującego raport spełnia warunki ustawowe w zakresie wariantowania oraz w zakresie skumulowanego oddziaływania. Jednocześnie wskazano, iż organ naruszył przepisy procedury administracyjnej, albowiem w toku procedowania nie poinformował organ inwestora, iż raport w jakimkolwiek zakresie jest niepełny. Podano, iż dopiero w treści uzasadnienia inwestor dowiedział się o brakach raportu. W reasumpcji stwierdzono, iż organ nie może opierać decyzji na przesłankach pozaprawnych.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku ustaliło, co następuje:

Niniejsza sprawa dotyczy rozpoznania wniosku inwestora o wydanie decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań. Otóż, zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U. z 2020r., poz. 283, dalej jako: „ustawa”), decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie tej decyzji – w myśl art. 71 ust. 2 – jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Planowane przez inwestora przedsięwzięcie polegające na budowie 2 chlewni rusztowych o liczbie stanowisk 1950 szt. wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą w miejscowości Nowe Rościszewo, gm. Rościszewo na terenie działki nr 24/4 należy zakwalifikować do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - wymienione bowiem zostało w § 2 ust. 1 pkt 51 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 09.11.2010r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tj. Dz.U. z 2016r. poz. 71). Powyższe jest uwarunkowane koniecznością respektowania przepisów intertemporalnych zawartych w obecnie obowiązującym rozporządzeniu z 10 września 2019 r. (Dz.U. z 2019 r., poz. 1839-§ 4 rozporządzenia). Dla takich przedsięwzięć, zgodnie z art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Na wstępie Kolegium zauważa, iż organ I instancji w sposób prawidłowy zastosował przepisy dotyczące doręczania decyzji w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań (dalej jako „decyzja środowiskowa”), stosując zmienione przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U. z 2020r., poz. 283 ze zm.). Otóż, jak słusznie wskazał organ I instancji zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw do spraw wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 63, art. 64 ust. 1 i 3a, art. 65, art. 74 ust. 3b-3h, art. 84 ust. 1 i 1a oraz art. 86d ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Przepis ten wyłącza zasadę ogólną zawartą w art. 4 ust. 1 ww. ustawy a przewidującą stosowanie przepisów sprzed nowelizacji do spraw wszczętych i niezakończonych i w konsekwencji sprowadza wyjątek od tej zasady. Tym samym słusznie w niniejszej sprawie organ zastosował powołane w treści decyzji środowiskowej przepisy art. 74 ust. 3f i 3g ustawy i dokonał doręczenia poprzez obwieszczenie w stosunku do działek o nieuregulowanym i nieujawnionym stanie prawnym. Straciły zatem na aktualności przyczyny uchylenia uprzednio wydanej przez organ I instancji decyzji wyrażone w rozstrzygnięciu Kolegium z dnia 18 maja 2018 r. znak: KO-280/4105/18/18.

Odnosząc się natomiast już do samej decyzji wydanej przez organ I instancji, to należy zauważyć, iż w ocenie Kolegium decyzja obarczona jest szeregiem błędów proceduralnych związanych z gromadzeniem dowodów i w konsekwencji prowadzeniem postępowania dowodowego. Należy zauważyć, iż uprzednio wydane kasacyjne rozstrzygnięcie Kolegium dotyczyło przede wszystkim kwestii prawidłowości doręczeń i ustalenia prawidłowego kręgu stron postępowania. Z tej właśnie przyczyny doszło do uchylenia decyzji organu I instancji, przy czym zagadnienia te wobec wspomnianej nowelizacji przepisów ustawy stały się irrelewantne w niniejszej sprawie. Kolejny aspekt poruszany w decyzji Kolegium aktualny na dzień orzekania, a dotyczący braku ocen wodnoprawnych również stał się irrelewantny w sprawie na skutek następcej nowelizacji przepisów. Kolegium zwraca bowiem uwagę na zmianę normatywną w zakresie art. 545 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r., poz. 1566, ze zm.), która weszła w życie w dniu 26 kwietnia 2018 r. na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 2018 r. o zmianie ustawy - Prawo wodne (Dz.U. z 2018 r., poz. 710). Zgodnie ze

znowelizowanym brzmieniem powołanego unormowania do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, 1566 i 1999), stosuje się przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r. W konsekwencji zmiana przepisu przejściowego powoduje, iż w niniejszej sprawie z racji na wszczęcie postępowania przed dniem 1 stycznia 2018 r. nie jest konieczne zasięganie dodatkowych ocen wodnoprawnych w zakresie znowelizowanych z dniem 1 stycznia 2018 r. przepisów ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko związanych z wejściem w życie nowego Prawa wodnego. Powyższe znajduje uzasadnienie w uzasadnieniu do projektu nowelizacji (Sejm VIII Kadencji nr druku 2250), zgodnie z którym „*Praktyka stosowania wprowadzonych do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r. poz. 1405, z późn. zm.) regulacji, wynikających ze zmiany ustawy - Prawo wodne, wskazuje na znaczące oraz narastające opóźnienia postępowań będących w toku. Z tego względu zasadne jest wprowadzenie zmiany w art. 545 ust. 1 ustawy - Prawo wodne, zgodnie z którą do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz w sprawach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania albo zmiany decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, stosować się będzie przepisy obowiązujące przed dniem 1 stycznia 2018 r., w tym także przepisy przejściowe do ustawy z dnia 15 października 2015 r. o zmianie ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1936).*”

Jednocześnie Kolegium we wskazanej powyżej decyzji zwróciło uwagę na braki raportu środowiskowego w zakresie uciążliwości odorowych. W powyższym zakresie organ I instancji wezwał inwestora do uzupełnienia raportu pismem z 9 grudnia 2019 r., przy czym wezwanie to obejmowało „kompleksowe ustalenia dotyczące oddziaływania odorowego planowanego przedsięwzięcia na środowisko, a w szczególności na ludzi, a także określenie sposobów eliminacji lub ograniczenia szkodliwego oddziaływania odorów przy wykorzystaniu metod technicznych, biologicznych i organizacyjnych”. Wezwanie nie obejmowało zatem elementów raportu związanych z obowiązkiem wskazania w nim skumulowanego oddziaływania, o jakim mowa w art. 66 ust. 1 pkt 3b ustawy poprzez wskazanie konkretnych działek inwestycyjnych mających zostać uwzględnione w raporcie. Rzeczne uzupełnienie odnosiło się co prawda do skumulowanego oddziaływania uciążliwości odorowych w odniesieniu do działek o nr ew. 22/3, 24/1, 24/2, 24/3, 25/4 i 25/6 i pomijało działki wskazane w decyzji środowiskowej tj. działki o nr ew. 217 i 218/1, jednakże organ I instancji w żaden sposób nie wezwał do uwzględnienia w swoich analizach ww. działek. Co więcej w uzupełnieniu na wezwanie z dnia 15 września 2017 r. dokonywanego na skutek wezwania Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Warszawie podano jakie działki zostały uwzględnione w ramach skumulowanego oddziaływania (obejmowały one działki o nr ew. 22/3, 24/1, 24/2, 24/3, 25/4 i 25/6) i tym samym Inwestor mógł zakładać, iż obszar do analizy skumulowanego oddziaływania wobec braku wezwania o jego uzupełnienie został prawidłowo wyznaczony. W konsekwencji, rację ma Inwestor który wskazuje, iż w toku prowadzonego postępowania organ I instancji nie wyartykułował swoich przekonań w zakresie prawidłowości raportu środowiskowego w powyższym zakresie a dokonał

tego dopiero na etapie decyzji środowiskowej. W tym zakresie słuszne Odwołujący wskazuje, iż doszło w sprawie do naruszenia art. 8 § 1 kpa i art. 9 kpa (czyli zasady zaufania do organów władzy publicznej oraz zasady informowania). Zarzut ten ma charakter subsydiarny co wynika z treści odwołania, ale zdaniem Kolegium w istocie ma on kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Należy mieć bowiem na uwadze, iż to organ I instancji z urzędu winien znać inwestycje planowane, realizowane lub zrealizowane i tym samym dokonać „sygnalizacji” stronie o konieczności uwzględniania oddziaływania skumulowanego nie tylko na odory, lecz w całokształcie uwarunkowań środowiskowych, tak jak wymaga tego art. 66 ust. 1 pkt 3b) ustawy z uwzględnieniem działki 217 i 218/1. W tym kontekście, w ocenie Kolegium jest to nowa istotna okoliczność (nie wskazana na poprzednich etapach postępowania), która może rzutować na konkluzje zawarte w raporcie oraz w jego uzupełnieniach. Należy mieć bowiem na uwadze, iż sam raport środowiskowy na k. 54 i 55 w zakresie oddziaływania na powietrze wskazuje, iż w odniesieniu do spodziewanych najwyższych poziomów stężenia maksymalnego amoniaku w powietrzu wykazują wartości większe od dopuszczalnej wartości odniesienia, niemniej jak wskazano w raporcie częstość przekroczeń na poziomie 0.2% równa się wartości dopuszczalnej. Analizując zresztą podane w raporcie wartości nie sposób nie odnieść wrażenie, iż skumulowanie w obszarze analizowanym przedsięwzięć podobnego typu powoduje, iż wartości podane w raporcie mieszczą się w górnych przedziałach „normy”. Nie można zatem wykluczyć, iż wzięcie pod uwagę innych inwestycji inwentarskich znajdujących się w istocie w bliskim sąsiedztwie, albowiem w odległości około 600 m będą bez wpływu na wyniki dokonanej przez biegłego oceny. Powyższa okoliczność winna być przez biegłego zbadana i w tym zakresie należy, wbrew twierdzeniom odwołania, przeprowadzić postępowanie dowodowe. Należy mieć bowiem na uwadze, nie tylko bliską odległość planowanej inwestycji od działek o nr ew. 217 i 218/1, ale także ich dużą obsadę 4511 szt. loch oraz 21510 szt. prosiąt. Jeśli nie uwzględniając wskazanych powyżej inwestycji dla wskazania, czy normy zostały spełnione inwestor posługiwał się wartościami z uwzględnieniem tła zanieczyszczeń, to nie można wywodzić, iż samo posługiwanie się tą kategorią stanowi wypełnienie warunków w zakresie badania skumulowanego oddziaływania i wykluczać z góry wpływ inwestycji zlokalizowanych na działkach o nr ew. 217 i 218/1 na inwestycję planowaną. Nie można także lansować poglądu jakoby obszar oddziaływania w zakresie skumulowanego oddziaływania ograniczać jedynie do kategorii obszaru oddziaływania, który rzutuje na określenie stron postępowania zgodnie z art. 74 ust. 3a ustawy sprzed nowelizacji, o której była mowa na wstępie. W ocenie Kolegium, obszar oddziaływania w zakresie badania skumulowanego oddziaływania należy interpretować szeroko, jako obszar, na który dane przedsięwzięcie wpływa bezpośrednio lub pośrednio, a nie jako obszar oddziaływania określony w przepisach art. 74 ust. 3a ustawy. Oznacza to, iż badając raport środowiskowy i załączone do niego wyniki, w przypadku stwierdzenia nachodzenia na siebie oddziaływania (nawet mieszczącego się w normach) należy dokonywać oceny skumulowanego oddziaływania. Jeśli zatem, niniejszy raport środowiskowy wskazuje w zakresie chociażby rozprzestrzeniania się amoniaku, iż z planowanej inwestycji dochodzi do rozprzestrzeniania się ww. substancji na działki o nr ew. 217 i 218/1, to przecież posługując się zasadami logiki nie sposób z góry wykluczyć, iż ww. inwestycje nie wpływają na inwestycję objętą niniejszym wnioskiem. Z treści odwołania można odnieść wrażenie, iż kumulacja nie występuje albowiem planowana inwestycja nie znajduje się w obszarze oddziaływania innych inwestycji zlokalizowanych na działkach 217 i 218/1, przy czym stwierdzenie to po pierwsze zakłada wąskie rozumienie obszaru oddziaływania a po drugie nie jest w żaden sposób potwierdzone analizą biegłego. W konsekwencji, oprócz twierdzenia inwestora Kolegium nie posiada żadnych dowodów, aby przyjąć pogląd lansowany w odwołaniu. W tym właśnie kontekście zasada przezorności winna znaleźć zastosowanie i obligować do przedstawienia analiz wykluczających negatywny wpływ na środowisko tych wymienionych w decyzji inwestycji inwentarskich. Tylko wówczas będzie można odnieść się do prawidłowości wniosków

zawartych w raporcie, lub też dokonać ich modyfikacji. Organ I instancji winien zatem przeanalizować wszystkie potencjalne zagrożenia płynące z inwestycji planowanych, realizowanych lub zrealizowanych i w tym zakresie wezwać inwestora o uzupełnienie raportu wskazując jakie inwestycje winny być jeszcze wzięte pod uwagę przy ocenie oddziaływania przedmiotowej inwestycji na środowisko. W tym przypadku (tj. w zakresie samego wezwania), może być to nawet subiektywna decyzja organu I instancji, która następnie wymaga przeprowadzenia dowodu. Brak takiego dowodu podważa zaś kategoryczne twierdzenia organu I instancji o brakach raportu uniemożliwiających wydanie decyzji pozytywnej, jak również twierdzenia odwołującego, które w kontrze do twierdzeń organu, wskazują na spełnienie warunków formalnych raportu. Brak pewności w powyższym zakresie wymaga uzupełnienia postępowania dowodowego, a nie góry zakładania negatywnych konsekwencji lub też domagania się korzystnych rozstrzygnięć.

Jednocześnie należy wskazać, iż sam fakt, iż inwestor powołuje się w załączanych dokumentach na dokonanie obliczeń w oparciu o metodykę referencyjną w postaci tła zanieczyszczeń jest niewystarczająca albowiem w art. 66 ust. 1 pkt 3b ustawy mowa jest o skumulowanym oddziaływaniu i konieczności przesądzenia kwestii kumulowania się oddziaływań na danym obszarze. Natomiast metodyka referencyjna stosowana jest przede wszystkim wówczas, gdy jak stanowi art. 222 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska w razie braku standardów emisyjnych i dopuszczalnych poziomów substancji w powietrzu ilości gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza ustala się na poziomie niepowodującym przekroczeń: a) wartości odniesienia substancji w powietrzu, b) wartości odniesienia substancji zapachowych w powietrzu.

Stosowanie metodyki referencyjnej właściwego inspektoratu ochrony środowiska w zakresie uwzględniania tła zanieczyszczeń nie jest działaniem odnoszącym się do badania skumulowanego oddziaływania, lecz stanowi standardową procedurę obliczania wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu. A zatem posłużenie się daną metodyką referencyjną nie może być równoznaczne z dokonaniem analizy (wymaganej przez ustawodawcę w raporcie) pod kątem skumulowanego oddziaływania przedsięwzięcia. Trzeba zatem zbadać konkretny wpływ danej inwestycji na inną inwestycję i na tej podstawie wyciągnąć wnioski. Jeśli zatem dana inwestycja znajdująca się w odległości 600 m od inwestycji planowanej powoduje zwiększenie wartości stężeń danych substancji na powietrze czy też wartości innych czynników środowiskowych, to powyższe winno zostać uwzględnione w raporcie środowiskowym.

Powyższy brak powoduje, iż raport jest niepełny i przed wydaniem decyzji orzekającej co do istoty winien zostać uzupełniony. W istocie raport środowiskowy powinien zostać uzupełniony w całości przy uwzględnieniu wskazywanych w decyzji środowiskowych inwestycji znajdujących się na działkach o nr ew. 217 i 218/1 i dopiero wówczas możliwe będzie zbadanie jego merytorycznej poprawności.

Uchybienie procesowe organu dotyczy również wskazywanych błędów w zakresie wariantowania przedsięwzięcia (chów ściółkowy i bezściółkowy). Należy zgodzić się z inwestorem, iż powyższa kwestia nie była do tej pory podważana przez organy, niemniej jednak powinna być ona wyjaśniona przez inwestora. W ocenie Kolegium konieczne jest zatem wezwanie o uzupełnienie raportu środowiskowego w zakresie wariantowania a w szczególności przedłożenia obiektywnego racjonalnego wariantu alternatywnego, oraz przede wszystkim wezwanie o dokonanie szczegółowego opisu wariantu alternatywnego. W niniejszej sprawie faktyczna różnica przejawia się jedynie w systemie chowu (ściółkowy - bezściółkowy), bez większych analiz w zakresie innych możliwości tj. wariantów, które przecież mogą dotyczyć oprócz różnic w systemie chowu rozwiązań technologicznych jak i organizacyjnych w zakresie skali chowu i liczby planowanej trzody chlewnej. Inwestor winien również wyjaśnić, czy w jego ocenie raport jest kompletny biorąc pod uwagę fakt, iż ustawodawca nakłada na inwestora przedłożenie trzech wariantów – tego proponowanego przez inwestora, racjonalnego wariantu

alternatywnego oraz wariantu najkorzystniejszego dla środowiska. W niniejszej zaś sprawie wariant inwestorski pokrywa się z wariantem najkorzystniejszym dla środowiska. Przepis art. 66 ust. 1 pkt 5) ustawy jednoznacznie stanowi, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać opis analizowanych co najmniej trzech wariantów jego realizacji oraz informować o przewidywanych skutkach dla środowiska w przypadku niepodejmowania przedsięwzięcia. Są to: po pierwsze, wariant proponowany przez wnioskodawcę, po drugie racjonalny wariant alternatywny oraz po trzecie wariant najkorzystniejszy dla środowiska, a także uzasadnienie ich wyboru (tak wyrok NSA z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt II OSK 89/16). Co więcej, raport nie może w praktyce zawierać tylko szczegółowego opisu wariantu proponowanego przez inwestora, który miałby być także wariantem najkorzystniejszym dla środowiska (pkt 7.4 raportu). Należy zaznaczyć, że raport powinien zawierać kompleksowy opis alternatywnych wariantów, a nie tylko wariantu proponowanego przez wnioskodawcę. Dlatego też raport musi zawierać opis również racjonalnego wariantu alternatywnego i wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, jak i uzasadnienie ich wyboru. Natomiast w przedmiotowej sprawie raport zawiera kompleksową analizę jednego wariantu, czyli wariantu realizacji przedsięwzięcia proponowanego przez inwestora i w praktyce dla tego tylko wariantu ustalono kompleksowe oddziaływanie na środowisko. Nie może być zatem uznane za wystarczające powoływanie się przez inwestora w odwołaniu na orzecznictwo, w którym akceptuje się jako zgodną z zasadami wariantowania zmianę systemu chowu. Istotne jest bowiem dokonanie opisu chowu, wszystkich trzech wariantów w ich całokształcie.

W powyższym zakresie, nawet w przypadku nie zwrócenia na powyższe uwagi na poprzednich etapach postępowania, które w przypadku postępowania odwoławczego przede wszystkim koncentrowało się na kwestiach formalnych (opisanych powyżej), nie można tej kwestii bagatelizować, czy też przyjmować, iż została ona ostatecznie rozstrzygnięta. Po pierwsze, rozstrzygnięcie Kolegium miało charakter kasacyjny i powodowało powrót sprawy do rozpoznania przed organem I instancji. Po drugie, ponowne rozpoznanie sprawy oznacza jej rozpoznanie w całokształcie i tym samym organ I instancji nie był ograniczony w rozstrzyganiu przedmiotowej kwestii.

Co więcej zastrzeżenia Kolegium, w zakresie oceny poprawności formalnej raportu, budzi wymóg zawarty w art. 66 ust. 1 pkt 3a) ustawy tj. dokonaniu opisu krajobrazu, w którym dane przedsięwzięcie ma być zlokalizowane. Jak stanowi przepis, jest to oddzielny aspekt raportu środowiskowego i winien zostać szczegółowo opisany. Autor raportu w zasadzie ograniczył się w pkt 4.7 s. 27-28 do opisu krajobrazu poprzez wskazanie ram prawnych określonych rozporządzeniem dotyczącym Obszaru Chronionego Krajobrazu „Przyrzecze Skrzywnej”. W ocenie Kolegium jest to niewystarczające i opis ten winien zostać uszczegółowiony poprzez dokonanie faktycznego opisu krajobrazu, w którym dane przedsięwzięcie ma być zlokalizowane.

Jednocześnie dość istotne zastrzeżenia budzi analiza możliwych konfliktów społecznych (art. 66 ust. 1 pkt 15) ustawy). W zasadzie nie została ona dokonana a jedynie stwierdzono, iż wobec korzystnej analizy uwarunkowań środowiskowych, takie konflikty nie powinny wystąpić. Kolegium z urzędu zaś wie, iż niejednokrotnie konflikty społeczne w odniesieniu do instalacji inwentarskich powstają i niejednokrotnie aktualizują się na etapie postępowania sądowego, a w każdym razie często pojawiają się dopiero wraz z wydaniem decyzji ustalającej uwarunkowania środowiskowe. Nie można zatem, tak jak to czyni odwołanie wskazywać, iż brak jest protestów społecznych wyartykułowanych w sprawie i na tym budować argumentację uzasadniającą wydanie decyzji ustalającej. Ich brak nie wyklucza możliwości ich powstania, a co najważniejsze nie zwalnia z obowiązku dokonania ich szczegółowej analizy. Jest to o tyle istotne, biorąc pod uwagę skumulowanie inwestycji planowanej z inwestycjami znajdującymi się w pobliżu. Dla tych pobliskich inwestycji zostały bowiem wydane decyzje środowiskowe lub toczyły się inne uproszczone postępowania. Należy zatem w raporcie poczynić trud ustalenia, czy w sprawach już zakończonych czy też toczonych obecnie przed organem doszło do

powstania konfliktów społecznych, a jeśli tak, to jakie one miały źródło i w jaki sposób (poprzez zastosowanie jakich metod) udało się te konflikty rozwiązać. Analiza konfliktów społecznych jest bowiem istotna również w kontekście lokalizacji przedmiotowej inwestycji, która znajduje się w dość bliskiej odległości od najbliższych zabudowań zagrodowych. W zakresie zatem analizy potencjalnych konfliktów społecznych raport również winien zostać uzupełniony.

W konsekwencji, wobec wadliwości postępowania dowodowego tj. art. 7, 77 § 1 i art. 80 k.p.a. należało decyzję uchylić i przekazać do ponownego rozpoznania. Należy mieć na uwadze, iż organ I instancji, jako organ samorządowy ma najlepszą wiedzę na temat uwarunkowań panujących na terenie gminy. W konsekwencji, to organ I instancji przede wszystkim zobowiązany jest do ustaleń zagrożeń środowiskowych przez pryzmat istotnych dla sprawy okoliczności. Nie zwalnia to Kolegium z dokonywania oceny w całokształcie sprawy, czy też prowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, niemniej jednak to organ I instancji z urzędu ma wiedzę na temat inwestycji planowanych, realizowanych czy też zrealizowanych, które mogą mieć wpływ na ocenę przedmiotowej inwestycji i musi wiedzę tę po pierwsze wyartykułować w toku prowadzonego postępowania i po drugie - na jej podstawie wyciągać wnioski co do oceny przedłożonego w sprawie raportu. Dziwi zatem fakt, iż kwestia ewentualnego skumulowania inwestycji z innymi inwestycjami w zakresie oceny wpływu instalacji inwentarskich znajdujących się na działkach o nr ew. 217 i 218/1 pojawia się dopiero na obecnym etapie postępowania. Jest to okoliczność niezwykle istotna i organ I instancji winien sygnalizować, w każdym przypadku konieczność uwzględnienia w ocenie takich instalacji, które znajdują się relatywnie (około 600m) blisko przedmiotowej inwestycji. Organ I instancji nie może zatem zaskakiwać strony i nie umożliwić jej wypowiedzenie się w temacie skumulowanego oddziaływania w kontekście innych instalacji inwentarskich i to pomimo uprzedniego wezwania w tym zakresie. Podobnie nie można zaskakiwać strony, co do braków wariantowania bez umożliwienia stronie wypowiedzenia się w tym zakresie. Są to zasadnicze powody do wydania decyzji kasacyjnej. Kolegium rozważało przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego (z racji uprzedniego kasacyjnego rozstrzygnięcia), ale wobec stwierdzonych naruszeń oznaczałoby to konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości i to w oparciu o nowe istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, co wypaczałoby zasadę dwuinstancyjności (art. 15 kpa). Jak podnosi się w orzecznictwie: *„Wydanie decyzji organu pierwszej instancji z pominięciem zbadania ewentualnej kumulacji planowanego przedsięwzięcia z przedsięwzięciem już zrealizowanym na działkach sąsiednich, stanowiło naruszenie przepisów postępowania w stopniu uzasadniającym wydanie decyzji kasacyjnej. Brak ten nie mógł zostać uzupełniony na etapie postępowania odwoławczego z uwagi nie tylko na zakres niezbędnego postępowania dowodowego, ale również konieczność poszanowania zasady dwuinstancyjności postępowania. Kluczowa bowiem kwestia, jaką jest ewentualna konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia przed wydaniem decyzji o warunkach zabudowy, powinna zostać wyjaśniona przez organ pierwszej instancji, z zachowaniem możliwości jej kontroli przez organ odwoławczy”* (vide wyrok NSA z dnia 5 listopada 2019 r. sygn. akt II OSK 3276/19).

Wobec stwierdzonych naruszeń procesowych, wadliwe jest również uzasadnienie samej decyzji (przy czym wada ta ma charakter wtórny) do naruszeń procesowych związanych z fazą przeprowadzenia dowodów. Jednocześnie stwierdzenie wad procesowych i niepełny zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, wyklucza możliwość zajęcia stanowisko w aspekcie materialnoprawnym sprawy. Tym samym zarzuty materialnoprawne odwołania jako przedwcześnie nie mogły zostać przez Kolegium na obecnym etapie postępowania rozpoznane.

Jedynie marginalnie można wskazać, iż ustawa dość precyzyjnie określa katalog przesłanek obligujących do wydania decyzji odmownej. Niemniej jednak, nie można lansować poglądu, zgodnie z którym samo wydanie pozytywnego uzgodnienia RDOŚ (postanowienie z

dnia 28 kwietnia 2020 r.) powoduje, iż w istocie raport przedłożony w sprawie jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia. Powyższe należy bowiem do oceny organu i pozytywne uzgodnienie nie wyklucza uprawnienia organu do obligowania inwestora do uzupełnienia raportu, gdy dostrzeżone zostaną jego wady. Zgodnie bowiem z zasadą przezorności każde potencjalne zagrożenie dla środowiska winno być rozważone i przeanalizowane. Należy również pamiętać jak jest to akcentowane w orzecznictwie, iż „organ nie jest związany uzgodnieniami, ale ma je brać pod uwagę, nie może ich pominąć. To nie jest to samo co związanie organu, które powoduje, że organ nie dokonuje analizy materiałów tylko bezwzględnie stosuje je w wydanej decyzji” (tak w wyroku NSA z dnia 18 października 2019 r. sygn. akt II OSK 2952/17).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie:

Na decyzję przysługuje sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Płocku, ul. Kolegialna 20B, 09-402 Płock, w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Wpis stały wynosi 100 zł (§ 2 ust. 1 pkt 6a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. 2003, Nr 221, poz. 2193).

Strona może zwrócić się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z wnioskiem o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek składa się przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Przyznanie prawa pomocy nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów postępowania, jeżeli obowiązek taki wynika z innych przepisów. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru. Urzędowe formularze udostępnione są nieodpłatnie w budynku oraz Biuletynie Informacji Publicznej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Ustanowienie przez Sąd adwokata lub radcy prawnego w ramach prawa pomocy jest równoznaczne z udzieleniem pełnomocnictwa. Prawo pomocy nie przysługuje stronie w razie oczywistej bezzasadności sprzeciwu. Przyznanie prawa pomocy może być cofnięte w całości lub w części, jeżeli się okaże, że okoliczności, na podstawie których je przyznano, nie istniały lub przestały istnieć. Przyznanie prawa pomocy wygasa ze śmiercią strony, która je uzyskała.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze

w Płocku w składzie:

1. Marta Jaworska.....
2. Anna Rychlik
3. Piotr Krośnicki.....

Otrzymują:

1. P. Michał Rzeszotarski, reprezentowany przez r.pr. Pawła Omiecińskiego,
2. P. Marta Kaczorowska,
3. P. Marzanna Olszewska,
4. P. Dawid Olszewski,
5. P. Dominik Sławomir Olszewski,
6. P. Wiesław Rzeszotarski,

7. P. Katarzyna Anna Rzeszotarska,
8. P. Julia Chilmon,
9. P. Adam Kowalczyk,
10. P. Tomasz Kowalczyk,
11. P. Barbara Werstler,
12. Zarząd Dróg Powiatowych w Sierpcu,
13. społeczeństwo, zgodnie z art. 49 k.p.a. w zw. z art. 3 pkt 11, art. 74 ust. 3f ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. 2020 r. poz. 283),
14. Wójt Gminy Rościszewo,
15. a/a.

Do wiadomości:

- 1) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie;
ul. Sienkiewicza 3 00-015 Warszawa
- 2) Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Sierpcu
ul. Piastowska 24a 09-200 Sierpc
- 3) Marszałek Województwa Mazowieckiego
ul. Kłopotowskiego 5, 03-718 Warszawa

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Płocku z siedzibą przy ul. Kolegialnej 20b, 09-402 Płock informuje, że przetwarzanie Państwa danych osobowych odbywa się zgodnie z przepisami ogólnego rozporządzenia o ochronie danych - RODO (Dz. U. UE. L. z 2016 r. Nr 119, str. 1). Szczegółowe informacje o zasadach przetwarzania Państwa danych osobowych oraz o przysługujących Państwu prawach z tym związanych znajdują się na naszej stronie Biuletynu Informacji Publicznej pod adresem: <https://www.sko-plock.pl>